

2
'arin

Nr. 55 – 21. MARS 1998

Andrea Heindriksdóttir

Aldubáran í Listaskálanum

Eftir at eg hevði strítt meg gjøgnum kavan til Havnar, var tað ein fægur sjón at síggja ein fullan Listaskála til várkonserterna hjá Aldubáran fríggjakvöldið í næstsíðstu viku. Sum Jóhannes Andreassen segði í innleiðingini, er skálin ein sterk staðfesting av sunnu støðuni, føroyska tónleikalívið er í, tá enn tá eitt kvöld við so keðilgum veðri kann savna so nógv fólk saman at lýða á landsins yrkis-tónleikabólk, sum spælir nýggjan tónleik eftir nøkrum av teimum livandi tónasmiðunum, landið eigur.

Sjálv Aldubáran er ein smidligur bólkur, og til hesa konsertina vóru tað Anna Kleit, (klarinet), Andrea Heindriksdóttir (floyta), Øssur Bæk og Sámali Petersen (fiólur), Kanny Sambleben (bratsj), Hege Waldeland (cello), Páll Sólstein (horn), Ólavur Jakobsen (gittar), Bjarni Restorff (ljóðborð), og Jóhannes Andreassen (klaver), ið mannaðu bólkin.

Fyrsta helvtin av konsertini byrjaði við einum verki eftir Kára Bæk, hansara "Tvey stykki fyrri oktett" frá 1996-97. Fyrsti satsurin, "preludium", byrjaði við bergtakandi vøkrum solo-spæli av Onnu og var atmosfærisk bygt upp rundan um eitt fyra tóna hugskot og ment við hjálp av øllum tí tóka tilfeinginum og endaði við tveimur sterkum kórtema-um. Annar satsur, "Marsjur", var ein frægð við sínum fblástri av bæði russiskum og sponskum tónleiki. Kári

sjálvur lýsir hetta sum ein marsjur í "groteska" stílinum, og tað riggaði undurfult. Eitt frálíkt stykki til eina óvanliga blanding av ljóðforum, gittar-in varð á frálíkan hátt integreraður í ljóðmyndina.

Síðani fingi vit enn eitt høvi til at hoyra "Trio", sum Kristian Blak skrivaði í 1994. Verkið varð spælt av Sámali, Hege og Jóhannes, og teir triggir satsirnir vórðu hesa ferð framfórdir utan upp-tikna bandið við náttúrljóð-um, sum eg fyrr havi hoyrt saman við verkinum. Hetta er eitt av mest a/bjóðandi verkunum hjá Kristiani, teknisk krevjandi fyrri allar

tríggjar tónleikararnir, sum sluppu frálíkt frá uppgávu-ni. Eg eri noyddur at siga, at persónliga saknaði eg bandið, sum gevur verkinum enn meira stemning, og endarnir á fyrsta og triðja satsi kundu verið eitt sindur betur vand-ir.

Henda helvtin av konsert-ini endaði við frumfram-førsluni av "Hankadráttur" eftir Edvard Nyholm Debes. Við hesum verkinum, sum er skrivað til floytu, klarinet, horn, klaver, gittara og tver-fiolir vísti Edvard rættiliga tenn – til tíðir ljóðaði tað sum filmstónleikur í einum Hitch-cock-filmi, men tað sást, at

allir limirnir í bólkinum hugnaðu sær óført, meðan teir spældu hetta verkið. Eins og onnur verk hjá Edvardi var hetta í einum satsi, bytt upp í tríggjar partar, skjótt, spakuligt, skjótt. Eg gleði meg til at hoyra hetta verkið aftur.

Onnur helvt av konsertini byrjaði við tí fyrsta av tveimur smærri verkum av Sunn-leif Rasmussen, hansara "Fantasi yvir Tivils dótur" fyrri klarinet og horn. Meðan áhoyrararnir sessaðust aftur eftir steðgin, gekk Anna á pallinum og spældi teir fyrstu tónarnar, sum Páll so svaraði aftur har afturi í høllini. Stuttligt, litríkt og frálíkt og er

hetta kanska mest brúkarar-inarligi tónleikurin hjá Sunnleifi – ein rættiligur gim-steinar av eini duett!

Og so til tað, sum fyrri mæ- var hæddarpunktið á konsert-ini, "0-punkt" eftir Tróndi Bogasyni. Sjálvsagt helt Aldubáran, at áhoyrarunum tørvuð eitt sindur av hjálp við hesum verkinum, so Bjarni Restorff presenteraði í stuttum verkið og temaði í tí. Verkið er ein langur satsur og er eitt sett av variatiónum bygt yvir eina røð av nótum. Hetta kundi ijóðað, sum var tað bert eitt langt, torskilt og keðiligt verk, men so høvdu fólk gloymt, at tað var eitt

hjá Tróndi! Vakurt, litfagurt og spennandi er hetta verkið ein vardi um, at Tróndur er vordin ein royndur tónasmið-ur, og vit kunnu bert síggja fram til nógvar fleiri sigrar í árunum, sum koma!

Eitt klókt skift í ferðini kom síðani í formi av enn einari av duettunum hjá Sunnleifi. Hesa ferð spældu Andrea og Anna "Hoyrdu tit havsins andalag?", sum varð skrivað í 1984 eftir eini yrk-ing hjá Williami Heinesen. Hetta var eisini ein fram-úrskarandi framførsla við tveimum kvinnum í essinum.

Kvöldið endaði við triðju frumframførsluni, hesa ferð nýggja verkið hjá Paula í Sandagerði "Hot Talk". Ein bygnaður, sum ikki er lættur at spæla, men hetta verkið er væl uppi á tí støði, vit eiga at vænta frá Paula.

Hvat dámdi mær so best? Har noyðist eg at siga "0-punkt" hjá Tróndi og alt, sum Anna spældi. Men at taka hesi bæði burtur úr hevði ikki verið rættvíst móti øllin hin- um tónleikarunum, tóna-smiðunum og verkunum – eg kann siga so mikið sum, at tað sum eg kendi, var ein vardi í føroyskum tónleika-lívi, ikki bert sum ein fram-førsla á høgum stigi av Aldu-báran, men sum eitt savn av ver-kum, sum komponistar, ið eru til reiðar at taka sítt pláss á altjóða pallinum. Flott klár-að øll – eitt frálíkt kvöld við undirhaldi!

Graeme Rudd